

'สุราษฎร์ Bar & Restaurant

เปิดวันอังคาร-วันอาทิตย์ เวลา 16:00 น.-01:00 น. หยุดทุกวันจันทร์
ดนตรีสด อาหารรสเลิศ บริการประทับใจ เจ้าของร้านไฟแรง!
(จำหน่ายเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ให้กับลูกค้าที่มีอายุ 20 ปีขึ้นไปเท่านั้น
และจำหน่ายหลังเวลา 17:00 น.)'

สุราลักษณ์แปลว่าสรวงสวรรค์
ผมก็เพิ่งรู้นี้แหละ ภูมิ๋ย ผมตั้งชื่อร้านของตัวเองว่าสุราลักษณ์เพราะคำว่าสุรา
เฉยๆ นะ แฮะๆ
บังเอิญบังเอิญมันมีความหมายที่ดีแฝงไว้ด้วยแฮะ
เอาเป็นว่าขอให้ลูกค้าที่เข้ามาในร้านของผมมีความสุขทุกวินาทีที่อยู่ในร้าน
ราวกับทุกคนอยู่บนสรวงสวรรค์ก็แล้วกัน :)

มีทั้งอาหารและเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ เพราะฉะนั้นการที่มีคนตรีศตนับว่า กล่อมเกลาจิตใจแขกได้ดี และยังนักดนตรีมีฝีมือในการเ็นเตอร์เทนล่ะก็ แม่งก็ไม่ได้ต่างอะไรจากผับ

อย่างทีบอก ที่ผมต้องติดป้ายประกาศตามหานักดนตรีก็เพราะนักดนตรี เก่าแม่งทะเลาะกับเมียของมันครับ มันดันไปกิ๊กกับลูกค้าของผม คราวนี้เมียมัน ก็เลยลงดาบจับ ห้ามมันมาร้องเพลงที่บาร์สุราลัยของผมอีก ผมเสียดายมันอยู่นะครับ ใ้มันทิ้งหน้าตาดีและกี้องเพลงเพราะ เสียตรงที่เจ้าชู้นี้แหละ ทำให้ มันไม่ได้ไปต่อกับร้านผมเพราะประกาศิตเมีย

เฮ้อ...วันนี้จะมีคนมาสมัครมั้ยนะ...ถ้ามีและมีมือใช้ได้ย่งดีใหญ่เลย ลูกค้า ยิ่งชอบพียงคนตรีศตซะด้วย

"พี่เกล้า" ใ้หนึ่ง พนักงานร้านของผมเดินเข้ามาในร้านแต่หัววัน จริงๆ มัน ไม่ได้ชื่อหนึ่งครับ มันชื่อว่าอะไรนี้แหละ ผมเป็นคนตั้งกฎไว้กับตัวเองว่าผม จะไม่เรียกชื่อจริงพนักงาน แต่จะเรียกเป็นตัวเลขตามลำดับของการเข้ามาเป็น พนักงานแทน อย่างใ้หนึ่งมันเข้ามาเป็นพนักงานคนแรกก็เลยถูกเรียกว่าหนึ่ง ตอนนี้ตัวเลขมากที่สุดอยู่ที่สิบสองครับ จำง่ายดีนะ เวลาลูกค้าเรียกพนักงานก็ เรียกตามตัวเลขเอา (ผมสกรีนเสื้อพนักงานตามตัวเลขใ้ด้วย) ร้านผมจะได้มีเอกลักษณ์ใ้ครับ "หานักดนตรีหอรพี"

"เอาดี มึงพอจะมีคนรู้จักที่เป็นนักดนตรีมั้ยวะ กูต้องการด่วนๆ เลย เล่น คินนี้คินเดียวก็ได้"

"อืม...ไม่รู้ดิพี่ ผมคิดแป็บนะ" หนึ่งทำท่าคิด ผมจ้องหน้ามันอยู่นานจน ในที่สุดมันก็ทำท่าหนีออก "มีอยู่คนพี่..."

"เหี้ยยย จริงดิ โทเรียกมันมาเลย"

"แต่ประวัติมันไม่ค่อยดีนะ"

"ยังไ้วะ"

"เล่นร้านไหน ร้านนั้นแจิง"

ทันทีที่ไ้ยินกนู้ลมแทบจับ มึงเป็นนักดนตรีประจำอะไรวะ ทำไมทำร้าน เขาแจิงอย่างนั้น

"มันเป็นตัวช่วยเหรอ" ผมถามอย่างหวาดๆ

"ไม่หรอกพี่"

"แล้วทำไมเป็นงั้นล่ะ"

"ถ้ามันมาเจอพี่วันนี้ เดี่ยวพี่ก็รู้" ใ้หนึ่งแมงก็เสือกลีลาที่จะเล่าอีก ภูเขา
รู้ตายล่ะ

"ตกลงมึงจะโทรเรียกมันมาใช่มั๊ย"

"ได้พี่ เดี่ยวผมโทรให้ ขึ้นเงินเดือนให้นะ"

"ฟ้องตาย" ผมคำลुकน้อง "เร็วๆ รีบโทร ให้มันมาลองเล่นให้กูฟังก่อน"

"ครับพี่"

พอพูดกับหนึ่งจบผมก็ยื่นมองมันเพื่อควบคุมให้มันโทรเรียกเพื่อนมัน
มาเล่นดนตรีให้ ใ้มันเป็นพนักงานคนแรกก็จริง แต่มันเป็นคนทีซึลกับชีวิต
เกินไป หลายครั้งที่ผมสั่งแต่มันไม่ทำในทันที มันไปทำเอาวันพรุ่งนี้ก็มี แต่มัน
รู้จักร้านบาร์สุราลัยพอๆ กับผม ผมก็เลยไม่ไ้มันออก แม้ว่าบางครั้งพฤติกรรม
ซึลๆ ของมันจะทำเอาผมปวดหัวมากก็ตาม

"ใ้กันต์เหรอ ช่วงนี้มึงเล่นดนตรีอยู่มั๊ยวะ" หนึ่งพูดโทรศัพท์ ผมรู้สึกใ้ใจ
ที่แมงโทรหาเพื่อนมันแล้ว "กูมีงานมาให้มึงเนี่ย ร้านที่กูทำงานอยู่ขาดนักดนตรี
วะ เงินดีนะ เจ้านายใจดีด้วย" ผมอดภูมิใจไม่ได้ที่ได้ยินมันพูดแบบนั้น "อ้าว ทำไม
วะ...ใ้ลัด เอาใ้เที่ยววันอื่น"

ใ้เซี่ยนี้...มันจะมีความรับผิดชอบมั๊ยล่ะนั่นนะ...หากมันมีความล้ง
ระหว่างเรื่องทีเกี่ยวกับเรื่องงาน

"เออน่า เอาใ้ก่อน มาทำงานร้านกูนี้ ถือว่าเที่ยวไปทำงานไป อ้าว
ไม่เหมือนกันเหรอ มึงก็ร้องเพลงไปแล้วก็จับสาวไปใ้ ใ้หี้ยเอ๊ย"

เจ้าชู้เหมือนกับใ้กันต์คนก่อนก่อนแน่ๆ ใ้รู้ล่ะ หนึ่งมึงต้องลากตัวมัน
มาก่อน กูต้องการอย่างเร่งด่วน

"ตกลงจะมามั๊ย"

"..."

"ไม่มาใ้ปะ"

มาให้เอง

ผมขยันมั๊ยล่ะครับ... ลืมภาพที่ผมนั่งกินนอนกินอยู่บ้านเป็นเวลาหลายเดือนตอนเรียนจบใหม่ๆ ได้เลย ผมนี่แหละอนาคตเศรษฐีของจริงล่ะ... #ยิ้มมุ่มมุ่ม

ผมมาถึงโกดังหลังร้าน มงหาเบลนด์ 285 จริงๆ มันเป็นเครื่องตีที่ลูกค้าสั่งบ่อย แต่ทำไมผมไม่ยกเห็นดังของเบลนด์ในจุดที่ควรจะหาได้ง่ายๆ ละ

รู้เลยว่าใครจัดของในห้องนี้ครั้งล่าสุด

ไอ้เซี่ยหนึ่งแน่ๆ

ผมต้องเหนื่อยหิบล้างเครื่องตีอื่นๆ ไปไว้อีกมุมเพราะต้องการหาเบลนด์ 285 กูจะบ้าตาย ไอ้หนึ่งนะไอ้หนึ่ง มึงดันเอาบลู เลเบิลที่แปดชาติถึงจะมีลูกค้าสั่งทีหนึ่งมาไว้ข้างหน้า กูล่ะอยากจะบ้า

ผมยกถังขึ้นลงไม่รู้กี่ถังต่อกี่ถัง ในที่สุดผมก็เจอเครื่องตีที่ผมต้องการอืม... อยู่เหนือหัวผมขึ้นไปประมาณเกือบหนึ่งฟุต ไอ้หนึ่งนะไอ้หนึ่ง...

ผมเขย่งเท้าเพื่อที่จะเอื้อมมือให้ถึงถังที่ผมต้องการ แต่ไม่ว่าจะเขย่งยังไงก็เขย่งไม่ถึง ผมกำลังจะหันหลังกลับไปตามไอ้หนึ่งที่ตัวสูงชะลูดเกือบหนึ่งร้อยเก้าสิบเซ็นต์แล้วละ ถ้าไม่มีมือใครคนหนึ่งยกถังที่ผมต้องการลงมาให้ซะก่อน

มึงก็ไม่วอให้กูออกไปก่อนเนอะ ทำไม่ต้องยกข้ามหัวข้ามหางกูแบบนี้ด้วยล่ะวะ

กลิ่นน้ำหอมราคาแพงโชยเข้าจมูกผมในทันที ผมจำได้ว่าไม่มีพนักงานคนใดที่หาญกล้าใช้น้ำหอมราคาแพงขนาดนี้ ผมหันหลังกลับไปอย่างสงสัย พลังเดาในใจว่าพนักงานคนไหนเม่งนี่ก็ครี้มอกครี้มใจฉีดน้ำหอมแพง

ไม่ใช่พนักงาน...

เป็นเด็กหนุ่มตัวสูงเกือบหนึ่งร้อยเก้าสิบเซ็นต์ ผมตั้งสติได้ถูกเซ็ดมาอย่างดี อีกทั้งยังหน้าขาวราวกับวอกทั้งๆ ที่มันก็ไม่ได้ทารองพื้น ผมตกใจบิหายจนเอามือทาบอก ก็คนแปลกหน้าเม่งหล่อเกินไปจนน่าตกใจนี่ครับ

"เอ่อ..." มันวางถังเบลนด์ลงก่อนที่จะมองหน้าผมอย่างงงๆ ข้างหลังมันคือกระเป๋ากีตาร์สีดำที่มันสะพายอยู่

ถ้าผมรับไอ้เด็กนี้เข้าทำงาน...ผมจะต้องทนมันเหมือนกับที่ทนไอ้หนึ่งหรือเปล่า

"โห..." ลู๋ๆ ไอ้เด็กนั้นมันก็ก้มหน้าลงมาจ้องหน้าผมระยะโคตรสอหด

"เฮ้ย" ผมร้องพร้อมผลึกมันออกไป

"หน้าใสกิ้ง"

"..."

"เจ้าของร้านเหล่าอะไรไม่เห็นโทรมเลย" มันยิ้มแฉ่ง แสดงให้เห็นว่าฟันมันทั้งขาวทั้งเรียงตัวสวยงามขนาดไหน ไอ้เฮ้ยนี้มีท่าไม้ตายคือรอยยิ้มพิฆาตแน่ๆ ตอนมันยิ้มคือตาของมันจะหยี และนั่นอาจจะทำให้ลูกค้าสาวๆ ในร้านหลงเสน่ห์ของมันได้

"มันให้เกียรติกูบ้าง" ผมยกกล่องที่บรรจุเบเลนดหนึ่งขวดขึ้นมาจากลังเตรียมออกไปเสิร์ฟ เพราะลูกค้าอาจจะรอนานมากแล้ว "เอางี้..."

"ครับ?"

"กูให้โอกาสมึงขึ้นไปร้องตอนนี้หนึ่งเพลง"

"อ่าฮะ"

"ถ้าได้ทีปจากลูกค้าไม่ถึงหนึ่งพันมึงไม่ผ่าน"

เด็กนั่นถึงกับยืนนิ่งให้ลมเย็นๆ พัดตีเข้าใบหน้า มันดูอึ้งไปเล็กน้อยเพราะบทบาทสอของผมคราวนี้ไม่ใช่เรื่องง่ายๆ เลยทีเดียว

"เล่นเพลงอะไรก็ได้เหวอ"

"ใช่"

"จริงอะ"

"จริงดิ"

"โอเค" มันยกนิ้วโป้งส่งให้ผม

"เดี๋ยวนะ มึงห้ามเล่นเพลงอะไรพิเรนทร์ๆ นะโว้ย"

"ครับ" มันยิ้มรับ "พี่จะไปฟังผมใช้มั๊ย"

"อ่าวไอ้นี้ กูก็ต้องไปดูอยู่แล้วดิว่าทีปที่มึงได้นะถึงหนึ่งพันหรือเปล่า"

"เยี่ยม" มันยิ้มจนตาหยี ยิ้มที่ทำให้เอาคนรอบข้างละลายได้ "รอฟังผมด้วย"

นะครับ คุณเจ้าของร้าน"

ผมมองตามหลังเด็กคนนั้นไปก่อนที่จะถอนหายใจอย่างกลุ้มๆ จริงๆ แล้วไม่เคยมีใครทำสถิติได้ทีปหนึ่งพันในหนึ่งเพลงหรอก ไม่มี ถ้าไม่ใช่นักร้องสาวสวยที่มีชื่อเสียงอยู่แล้วอะนะ ที่ผมทำมันไปอย่างนั้นเพราะผมอยากรู้ว่าความสามารถมันจะถึงมั้ย อ้ออย่างผมอยากแกล้างมันด้วย มันดูมีความมั่นใจมากมายจนน่าหวั่นได้

"พี่เกล้า..." ไ้หนึ่งที่เพิ่งเสิร์ฟอาหารเสร็จเดินมาอยู่ข้างๆ ผมตอนที่ไ้ นักดนตรีมันขึ้นไปเซ็ทก็ต๊าวความหล่อของมันทำให้ลูกค้าหลายคนชะงักและก็มองมันอย่างสนใจสนอกสนใจกันเลยทีเดียว "...โอ๊ะ นั่น ไ้กันต์เพื่อนผม!"

"มันชื่อกันต์หรอ"

"ใช่พี่ กันต์หรอ" หนึ่งยิ้มแฉ่ง "เหม้ยละ"

"เกล้าเพ่กว่าเยอะ"

"หึๆ คูลี แค่มั่นขึ้นเวทีนะ สาวๆ ก็พากันจ้องมันตาเป็นมันแล้ว ถ้าพี่ให้มันมาเป็นนักดนตรีของร้านเรา รับรองลูกค้าเต็มทุกวัน สาวๆ แน่นร้าน เชื่อผม"

"เหอะ หน้าตาดีแต่ร้องเพลงไม่เพราะกูก็ไม่เอานะ"

"เชื่อใจเพื่อนผม"

"..."

"มันต้องเป็น 'ลิปสอง' ของร้านเราได้แน่ๆ พี่"

ถ้ามันผ่านการทดสอบและกลายเป็นนักดนตรีของร้าน มันจะกลายเป็นไ้ 'ลิปสอง' ของร้านแทนนักดนตรีกลั้วเมียคนเก่าที่ออกไป

อยากจ้รู้เหมือนกันว่ามันจะทำได้หรือเปล่า...

"ฮัลโหล ฮัลโหล เอ่อ เทสต์ เทสต์" ไ้กันต์พูดใสไมค์เบาๆ แค่นั้นก็ทำให้ลูกค้าทุกคนหันมามองมันได้ แม้กระทั่งลูกค้าผู้ชาย "สวัสดีครับ ขอต้อนรับทุกท่านสู่บาร์สุราลัย บาร์ดี บาร์เด่น เน้นกิจกรรมมีนเมา"

เซี่ยอะไรของมึง...บาร์กูไ้ได้มีสไลด์แกนเหมือนโรงเรียนที่มีกีฬาฮีนะ เวี่ยยยย

"ผมยังไม่ใช่นักร้องนักดนตรีของร้านนี่นะครับ ผมต้องได้รับการทดสอบ จากคุณเจ้าของร้านก่อน มองไปทางนั้นครับ คนที่ยืนทำหน้าที่แ้มอยู่ข้างหน้า บาร์..." แทนที่ลูกค้าทุกคนจะจ้องหน้าคนพูด กลับหันมามองผมตามคำเชิญชวน ของไอ้กันต์ โอ๊ย กูจะบ้า ผมรีบยิ้มแหยๆ โบกไม้โบกมือส่งให้ลูกค้า ให้ลูกค้า มองว่าเป็นเรื่องสนุกๆ แทนที่จะเป็นเรื่องเครียด

มีงนี่มันที่ไม้อิ่งนัก...รีบร้องเพลงเร็วๆ เข้า...

"...น่ารักมั๊ยละครับ"

หา!?...ผมมองหน้าไอ้กันต์ที่อยู่บนเวทีอย่างงงๆ

"ผมว่าเขาน่ารักดีนะ...หน้าเด็กมาก...ไม่คิดว่าตัวเล็กๆ แบบนั้นจะเป็น เจ้าของร้านที่ใหญ่แบบนี้ได้"

เดี๋ยวนะมีง...

"พี่ ไอ้กันต์มันซมที่ออกสื่ออ่ะนะ" ไอ้หนึ่งกระซิบ

"มีงบอกมันไ้มั๊ยว่ากูบ้ายอ" ผมถาม

"ไม่ ผมเพิ่งเห็นมันเนี่ย ผมยังไม่ได้คุยกับมันเลย" หนึ่งพูดอย่างจริงจัง

"เพราะงั้นผมมีเพลงเพลงหนึ่งจะมอบให้คุณเจ้าของร้าน ผมอยากให้คุณ เจ้าของร้านจำเพลงที่ผมร้องในวันนี้เอาไว้ให้ดี ได้ยินมั๊ยครับคุณ..."

ผมแทบจะชูนิ้วกลางใส่มันแล้ว ถ้าไม่ติดอยู่ที่ว่าลูกค้ามองผมกับมันสลับ กันไปมาอย่างนี้กสูก...

"ผมเป็นคนชอบร้องเพลงตามความรู้สึกในวันนั้นนะครับ และเพลงนี้จะ แทนความรู้สึกของผมในวันนี้ ลองฟังดูนะครับ...เพลงนี้ชื่อเพลงว่า...น่ารัก*"

ผมทำตาโตตอนที่ไอ้กันต์มันพูดชื่อเพลง เพราะตอนที่มันพูดมันเจือกหัน มามองหน้าผมพร้อมกับรอยยิ้มพิฆาตของมัน เดี่ยวนะ ทำไมมีงต้องเล่นอะไร เบอร์นี่ด้วยวะ แค่อัสมัครงานเฉยๆ นะ

"พี่" ไอ้หนึ่งกระซิบตอนที่ไอ้กันต์เริ่มเกากีตาร์เบาๆ "มันซมที่อีกแล้ว"

"มันประจบ จะเอางาน" ผมพูดในสิ่งที่ผมคิด

"จริงอะ..."

* เพลงน่ารัก : ดา เอ็นโดรฟิน

"น่ารักเมื่อเธออยู่ใกล้ หวาน หวานละไม่ นี่แหละใจของเธอ" เสียงนุ่มๆ ของไอ้ก้นตุงขึ้น พร้อมกับเสียงปรบมือและเสียงกรี๊ดร้องของลูกค้ำ เสียงของมันทำเอาผมอ้าปากค้างเลยทีเดียวนะ เพราะไม่คิดว่าจะเพราะและก็นุ่มขนาดนี้ "ซอห์นใจฉันไม่กล้าเสนอ เกรงว่าฉันจะก่อเธอรักก่อนได้ไหม... หากรักบอกมา ค่อยๆ ขวัญฉันจะลอยลิวไปไกลแสนไกล โธ่เอ๊ยขวัญนั้นคงหวั่นไหว ยามที่เห็นเธอใกล้ใจฉันลั่นละเมอ"

โอเค...มันผ่านการทดสอบแล้ว แม้ว่ามันจะยังไม่ได้ทิปก็ตาม

"ยังคิดบางครั้งฉันก็ท้อใจด้วยจนหนทาง รักเอ๋ยช่วยเผยอำพราง เปิดทาง ให้บ้าง สร้างสะพานรัก..."

ผมมองดูท่าทีของลูกค้ำว่าเป็นอย่างไรบ้างกับนักร้องนักดนตรีคนใหม่ คนนี้ ลูกค้ำหลายคนชอบมาก หยิบโทรศัพท์ขึ้นมาถ่ายรูปและก็อัปเดตสื่อสิ่งต่างๆ ที่พวกเขาทำนั้นทำเอาผมใจชื้นขึ้นมาเป็นกอง

ไอ้ก้นตุงผ่าน...มันคือไอ้สับสองของร้านผมเป็นที่เรียบร้อยแล้ว

"ทอตไว้ให้ใจฉันข้าม แล้วฉันจะตามติดเธอไปทุกทาง ปายเย็นเช้าสาย ยามรุ่งสาง มอบใจรักเคียงข้าง จะไม่สร้างรักเธอ..."

ผมนั่งรอไอ้ก้นตุงอยู่ชั้นบนของร้าน ชั้นบนของร้านเป็นส่วนห้องทำงานและห้องนอนพักผ่อนของผม ร้านนี้เป็นเหมือนทั้งบ้านและที่ทำงาน ตลอดดึยี่สิบสี่ ชั่วโมงของผมผมก็อยู่ที่นั่นแหละ

ก้นตุงทำหน้าที่จ้อยเดินขึ้นมาบนร้าน ในมือของมันถือทิปมาด้วย ทิปที่ไม่น่าจะถึงหนึ่งพัน

"ได้มาเท่าไรล่ะ" ผมแก้งถามน้ำเสียงโหด

มันทำหน้าที่จ้อย ก่อนที่จะค่อยๆ แยมยิ้มออกมา "พันสี่..."

"เฮ้ย" ผมทำตาโตเมื่อเห็นจำนวนเงินหนึ่งพันสี่ร้อยบาทวางอยู่บนโต๊ะ โหดส์ด...แหม่งทำได้ไงวะ ร้องเพลงเดียวเนียนะ...

"มึงทำยังไง!" อุดสงสัยไม่ได้ ขอถามหน้อยเถอะ

"ก็ตอนสาวๆ เขาให้ตุงค์อะ ผมก็ทำหน้าที่อ้อนใช้ม้ เขาควักแบงก์ร้อยอยู่

ละสี่ห้าเพลงก็ได้แล้วแต่มีง ค่าตัวคืนละสองพันห้า ส่วนทิปที่คนอื่นให้หน้าเวทียิ่งทั้งหมดเป็นของมีง"

"ได้เลย"

"..."

"ผมมีเรื่องถามครับพี่"

"ว่ามา" ผมเปิดแฟ้มตรวจรายชื่อรับรายชื่อจ่าย ตามองเอกสาร แต่หูนั้นฟังไอ้สิบสองมันพูด

"ที่นี่มีกฎหมายห้ามพนักงานจับเจ้านายมั๊ยครับ"

ผมถึงกับเงยหน้าขึ้นมาองหน้ามันทันที

"มีงต้องการอะไร"

"คำตอบไง ผมถามอยู่นะ"

"คิดว่ากูเป็นเพื่อนเล่นมีงหรือไง" ผมจริงจังมากขึ้นเพื่อให้มันหวาดกลัวผม แต่เชื่อเถอะครับ เด็กนี่มันไม่กลัวผมหรอก เพราะมันตัวโตกว่าผมเยอะ (แถมกล้ามเนื้อเยอะกว่าผมอีกต่างหาก) "มีงอยากโดนไล่ออกตั้งแต่วันแรกเลยมั๊ย"

"ผมถามจริงนะครับ"

"กูไม่ตอบ! ลงไปข้างล่างเลยไป"

"ตอนไหนจะตอบได้อะ"

"ไม่ตอบ เพราะไม่มีกฎหมายนี้ เข้าใจมั๊ย!"

"งั้นก็จับได้ดิ"

"ไอ้สิบสอง..."

"..."

"มีงจะลงไปมั๊ย ไม่ลงกูหักเงิน"

"ลงไปเดี๋ยวนี้แหละ" สิบสองพูดก่อนที่จะหันหลังเดินไป ระหว่างที่กำลังปิดประตูอยู่นั้นมันไม่ลืมที่จะส่งยิ้มหวานสุดจิตสุดใจมาให้ผมด้วย

ผมเนี่ยว่ามันพูดเล่น ไม่มีทางที่พนักงานของร้านผมจะกล้ามาจับเจ้านายอย่างผมแน่ๆ ไม่มีทางอย่างแน่นอน

ใครจะรู้ว่าไอ้สิบสองมันเป็นกรณียกเว้น...

"เตียบ เอี้ย อยู่ที่นี้ต้องเรียกว่าหนึ่งสินะ"
 "เออ เป็นไงบ้าง"
 "ได้งานแล้ว"
 "ฮ่าๆๆ ดีใจด้วยนะ"
 "ขอบคุณที่โทรมาชวนคุณนะ"
 "ก็รู้ว่ามึงรออยู่ ใจัดมึงนี่ก็นะ ไม่น่าทำเป็นลีลาเลย ทั้งๆ ที่อยากทำงาน
 นี้ใจจะขาด"
 "ก็ก็เป็นคนอย่างนี่"
 "..."
 "เออมึง..."
 "ไรวะ"
 "...เขาน่ารักฉิบหาย"
 "หึ จะจีบยังงั้ละวะไ้บ้าง เจ้านายกับลูกน้องเนี่ยนะ มึงจะไหวหรือ"
 "..."
 "อึ่กอย่างนะเว้ย คุณเกล้าเขาก็มีหญิงเข้ามาหาเยอะนะ เขาจะชอบผู้ชาย
 เหรอวะ"

"เขาไม่ชอบ แต่กูชอบเขา แค่นั้นก็พอแล้วมั้งมึง"
 "โธ้ย เสื่ออย่างไ้กันต์จู้ๆ กลายเป็นแมวเพราะเจ้านายกูได้ไง กูง"
 "มึงไม่เข้าใจ...ความรักเดียวใจเดียวของกู"
 "ถุย เมื่อคืนยังพันหญิงอยู่เลย"
 "เขาเสนอก็ต้องสนองดี ความสุขทางกายกับทางใจนะต่างกันนะ"
 "เจ้านายกูเป็นความสุขทางใจมึงหรอวะ"
 "ใช่ เขาเป็น"
 "..."
 "เป็นมาหลายปีแล้ว..."

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)